

DÖNMƏSƏM
XATİRƏM
QALSIN...

ŞƏHİD ƏLİHÜSEYN

Şəhid Əlihüseyn anası Arzu xanımın xatirələrində...

Qəbul imtahanı həyəcanı

Qəbul imtahanı günü hamımız həyəcanlı idik

. Alik məni onunla getməyə qoymadı.

Nə qədər cəhd etsəm də “ Uşağam, mama, dalımca gəlirsən?

Bu istidə otur evdə, atayla gedirəm.” – deyə təkid etdi.

İmtahan günü onun ovqatını pozmaq istəmədim.

Xeyirlə yola saldım. Ancaq çox narahat idim. Elə ürəyimdə düşünürdüm.

Qapıdan keçən atasını görəndə inanmadım.

Niyə tez gəldin həyəcanlı tərzdə soruşduqda: “Alik dedi, ata, mən içəri girməmiş get, gözləmə.

Buradan özüm gələcəm. “Elə bil dünya başıma fırlandı.

Qəbul imtahanı, həyəcanlı olar, özünü pis hiss edər, narahatçılıq olar, nəzarətçi çölə çıxarar... ürəyimdə fikirləşmədiyim qalmadı.

Vaxt da getmir. Saat 1,2,3 həyəcan artır. Telefon da yox.

Xalaları gəldi. Alikdən səs yox.....

Saat 4. Zəng edirəm müəllimlərə onların da xəbəri yox.

Evdə heç kəs danışmır.

Elə ki telefon zəng çaldı hamımız eyni anda telefona tərəf atıldıq.

– Alo. – Bəli. Həşim müəllim. – Arzu müəllimə, Alik yanımdadır.

Yoxladım, 21 düz cavab yazıb, ancaq daha çox gözləyirdim ondan.

Bunu demişdi ki, otağı sevinc səsləri bürüdü.

İndi siz təsəvvür edin o anı...

Ən vacib günlərdən birində məni gözlətməyi əziyyət bilən Alik...

Haradasan? Sən bu ürəyin sahibi idin.

Sən bu cəsərin yiyəsi idin.

Sən mənim xəyalımda qurduğum, gələcəyin özünü təsdiqləmiş oğulu idin.

Yamaqlı şalvar

Şalvarı süzülmüşdü.

Dedim ki, şalvarı dəyişmək lazımdır, sifariş edək gətirsinlər.

“Lazım deyil, mama, onsuz da əsgərliyə gedəcəm.

Gələndən sonra alaram”, – dedi.

İsrar edəndə dedi ki, gələndə bilmirəm ki, əynimə gələr ya gəlməz.

Yenə etiraz etdim.

Səhər evdən çıxdı, bir az kecmis içəri girdi.

“Şalvarıma yamaq saldım” deyərək güldü.

Daxilimdən elə bil cərəyan keçdi. “Yəni mənim bir şalvar almağa gücüm çatmır ki, oğlum yamaqlı geyinir?” düşünərək çox pis oldum .

Mənim bu vəziyyətimi görəndə oğlum “mama, niyə pis olursan ki, satışda olan şalvarlar da yamaqlıdır da” dedi.

“İndiki dövrdə yamaq saldırmaq? Özü də ADNSU məzunu?

Bakıda yaşayan oğlan? Özü maaş alan, 21-ci əsrin uşağı” fikirləri məni uzağa apardı.

Nitqim qurmuşdu. Heç nə deyə bilmədim...

Xərji çoxdur

Universitetə və işə getdiyindən yollarda vaxtı çox gedirdi.

Bu da məni narahat edirdi .

“Alik, oxu sürücülük vəsiqəsi al, sənə bir maşın ala, Yollarda yorulursan”, – dedim.

Razılaşdı. Bir müddət sonra maraqlandıqda

“Mama, maşın lazım deyil, xərji çoxdur . Benzin, yağ ...

Həm də 30 qəpik verib, avtobusun arxa yerində otururam, həm kitaba baxıram, həm telefona.

Ehtiyac yoxdur”, – demişdi. Sən bunu da istəmədin .

İndi bütün bu olanları xatırlayıb için-için yanırım.

Kaş səni işləməyə qoymazdım... Kaş sənə cibinə xərçilik qoyardım...

Kaş sənə başqa gənclər kimi keflə yaşamağın təminatı edərdim.

Bilsəydim ki, 22-ci ilinin payızında əbədi bizimlə sağollaşacaqsan.

İndi sənə bu kimi zəhmətlərin məni hey yandırır.

Mən səni həyata hazırlayarkən, aldı qopardı məndən...

Sən mənim keçmişim, bu günüm, gələcəyim idin!

Gəldin, amma.....

Artıq 4-cü kursun mart ayı idi. Pandemiya başlamışdı. İş rejimindən hamı ayrılmış vəziyyətdə evdə oturmuşdu.

Mənim də, Alikin də işi bağlanmışdı.

Günümüz evdə keçirdi. Əslində bu vəziyyət çox çətin idi.

Amma günlər bir-birini əvəz etdikcə elə bil sevinirdim.

Çünki mən oğlumla heç vaxt bu qədər yaxın olmamışdım.

Səhər isə get, gəl, sonra ev işləri,

Ruxaya vaxt ayırma, Alikin də işləyib oxuması bizi bir-birimizdən ayırırdı.

Hətta yay aylarında birlikdə istirahətə gedək deyəndə

“mama, işləyirəm, gedə bilmərəm”, – deyirdi.

Çox pis olurdum, amma sevinirdim də.

İşlədikcə dəyişirdi, formalaşırdı, həyatın əsl üzünü görürdü, çətinliyə öyrəşirdi, həm də pis vərdislərdən, indiki dövrün mənfiliklərindən uzaq olurdu.

Birinci kursda oxuyanda, indiki kimi yadımdadır,

xalçanı bükdüm, dedim, gəl, bunu götür o biri evə apar.

Heç nə demədən gəlib götürəndə xalçanı qaldırmağı ilə düşməyi bir oldu.

Qəhqəhə cəkib gülsəm də, öz-özümə məəttəl qaldım ki,

bu boyda usaq bir xalçanı götürə bilmədi.

Birinci kursun axırı idi. Kəsirləri olduğunu dedi, əsəbləşdim, deyindim ki, niyə?

Kirayədə qalmırsan, işləmirsən, ailə saxlamırsan, tək işin oxumaqdır.

Niyə olsun ki kəsirin, mən sənə kredit pulu verən deyiləm.

Ya dərslərini oxu kəsirin olmasın, ya da işlə kreditlərini bağla.

Bu sözlərdən sonra heç nə demədi.

Bir anlıq üzümə diqqətlə baxıb cəkilib otağına getdi.

Çox danışan deyildi, ayrıca dünyası vardı .

Onun bu dinməzliyi məni narahat edirdi.

Həmin yayı gəldi ki, “mama, iş tapmışam”. Marketdə fəhlə işləyəcəm.

Bunu eşidəndə narahat olmadım, dedim “lap yaxşı, işlə”.

Yay vaxtı idi. Evə gec gəlirdi. Qapıdan girəndə dedim, “ay bala, sən niyə gec gəlirsən?”.

“Bu nə həyatdı ki, adama 7 saat deyib 9 saat işlədirlər, maaşı da az” deyib gileyənərək, əllərini yuyub süfrə başında çox yorğun, qocalmış adam kimi oturdu.

Onun bu görkəmi ürəyimi sızlatsa da, yadıma xalça düşdü, amma özümü bürüzə vermədim.

“Həyat belədir də, özünə yer tutmasan, həmişə kölə kimi olursan”, dedim .

İlk maaşını alanda zəng etdi ki, “evə nəşə lazımdır?”. Elə sevindim ki....

Durub uşaqlara kətə bişirmək istədim. Sobanı çıxarmaq üçün Alikin köməyə çağırdım.

Gəlib bir stəkani götürər kimi götürdü qoydu yerə.

Yenə xalça yadıma düşdü. Baxışlarımı anlayıb “un kisələrindən sonra bu quş kimi gəlir mənə, mama”, – dedi.

Mən də “gördüm, bala, gördüm”, – dedim. Həqiqətdə də elə idi.

Demək, zaman və məkan artıq onu cilalıyır. Bir gün dedi ki, “mama, işimi dəyişəcəm, ancaq fəhlə yox, anbar işini də, polka işini də bilirəm, kassaya istəyirəm, görüm alınır”...

Səhər universitetə, günorta işə gedirdi.

Mən də işdən gələn kimi qızım Ruhangizi məşğələlərə aparırdım.

Elə gün olurdu ki, heç bir-birimizi düz əməlli görmürdük. Bu məni çox incidirdi.

Boş vaxtımız üst-üstə düşürdü. Ana bala kimi yaxın ola bilmirdik.

Bir gün dedi ki, “mama, kassaya keçdim, amma günortadan sonra “part-taym” işləyəcəm, hələ təzəyəm, öyrənirəm . Yaxşıdır, rahatdır”.

Günlər sürətlə uçurdu. Soruşurdum “universitet, işin necədir, çatdırırsan?”

“Yaxşıdır”, deyirdi, gileyənirdi. “Kassada dəqiq işləyirəm, səhvim olmur, düz çıxır hesabım.

Müdirim dedi ki, yerimi dəyişsəm, sənə də özümlə aparacağam”.

Demək bu sahədə həm dəqiq idi, həm də etibar qazanmışdı. Yenə də sevinirdim...

Pisliklərdən, pis vərdislərdən uzaq olurdu.

Bu məni rahatlatdı da onun tələbəlik və gənclik illərinin belə keçməsinə də heyfələnirdim...

Ancaq gözümün önünə keşməkeşli həyatı gətirəndə özümdə təşkinlik tapırdım.

Nəhayət, işinə olan məsuliyyəti rəhbərlik tərəfindən bəyənilir və universitet ilə işinin uzlaşmamasına baxmayaraq, ona bütün kassanı həvalə edirlər.

Bu da bir uğur. Şükür Allaha, – dedim, xırda-xırda addımlarla irəliləyir.

Sən demə mən onu həyatın çətinliklərindən üzəg çıxısın deyə hazırlayarkən taleyin başqa planları varmış...

Qonşunun oğlu hərbi xidmətini başa vurub evə gələndə rəhbərlik tərəfindən valideynlərinə təşəkkürnamə ilə gəlmişdi. Dedim “gedəndə sən də “qramota” ilə gələrsən”.

Demək tale mənim həyatımın ən gözəl, qürurlu və kədərli, heç zaman unudulmayacaq bir səhifəsinə möhür vurmağa hazırlanmış. Ən şərəfli “qramota” ilə gəldin. Sən gəldin!

Ən şərəfli “qramota” ilə! Ancaq əlində yox, üçrəngli bayrağa bükülərək gəldin!

Füzuli torpağını düşməndən təmizləyərkən qəlpə ilə parçalanmış ürəyinlə gəldin!

Sən, öz tabutuna VƏTƏN sığdıraraq gəldin! Yenə də gəldin...

Sən nənənin doğum günündə əbədi olaraq torpağın köksünə verildin....

Təftiş

Alikin kassir işlədiyi vaxt elə olur ki, problem yaranır.

Rəhbərlik bir neçə işçinin işini təftişə göndərir.

Bunların içində Alik də olur.

Yoldaşları Alikə dəstəkləyir və ona inandıqlarını bildirirlər.

8 ay bir yerdə işlədiyi salamdan başqa aralarında

heç bir münasibət olmayan

iş yoldaşı Günel də ondan dəstəyini əsirgəmir.

Təftiş bitir. Əlihüseynin bu işdə heç bir laqeyidliyi

və günahı olmadığı təsdiqlənir.

O, Günelə dərin təşəkkürünü bildirir və

bundan sonra aralarında möhkəm, saf dostluq başlayır.

Əsgərliyə getməmiş bir dostuna boyunbağı verərək deyir:

“Mən sənə ad günündə verə bilmədiyim hədiyyəmi gətirmişəm.”

İki gündən sonra xidmətə yola düşürəm,

birdən dönmərəm, mənim səndə xatirəm qalsın

“, – deyərək verdiyi qız elə bu Günel olur....

Əlimdə...

Xidmətə gedəndə telefonunu

təmizləyərək mənə verdi ki,

“mama, sən işlət qayıdanda özümə yenisini alaram,

nömrəmi də işlət, bağlanmasın”.

İndi onun telefonunu işlədirəm.

Və enerjisi tükənəndə “hamı Alikin “adaptoru”,

Ruxa, gətir, Alikin telefonunu tax”,

deyərək səsləndirirəm.

Hər dəfə adını çəkməkdən sanki zövq alıram.

Onun hələ də evimizdə olduğunu xatırladırım...

Komissarlıqdan gələn zəng...

Əlimdə yeni çapdan çıxmış Əlihüseyn üçün
yığılmış alboma baxaraq düşünürdüm.

Maşındaydım. Zəng gəldi, dəstəyi atası qaldırdı.

Danışıqdan başa düşdüm ki, komissarlıqdandır.

Siması dəyişdi. Həyəcanlandı.

“ Hə, bəli, hə, hə, yaxşı, sabah mütləq gələm”
dedikcə ürəyim çırpınırdı.

Düşündüm, görəsən sağdır? Axı atası görüb?

Hə, yoldaşları da görüb axı.

Ümid yeri axtarıb, özümdə qırıldım.

Gözlərimdən axan yaş albomun üstünə yağış damlları
kimi düşərək səs salırdı.

Zəng kəsildi.

Nəsə soruşmağa təqətim belə yox idi. Qorxurdum cavabdan.

Bir az keçmişdi ki, özümü toplayıb soruşdum.

– Ümid yeri axtardın hə?

Peşmançılıqla “hə” cavabını verdi. İçindən dərin bir ah çıxdı. Dedi ...

Bilirsən niyə?

Bu illər ərzində sən həyatın çox çətinliklərinə sinə gərdin.

Səni tək buraxdım. Bilirsən niyə?

Çətinliklərin öhdəsindən gələsən deyə!

Kimsənin qabağında boynu bükülü qalmayasan deyə!

Hər maneəni aşma bacarığın olsun deyə!

İnsanları, zamanı, həyatı dərk edəsən deyə! Sən bunları bacardın!

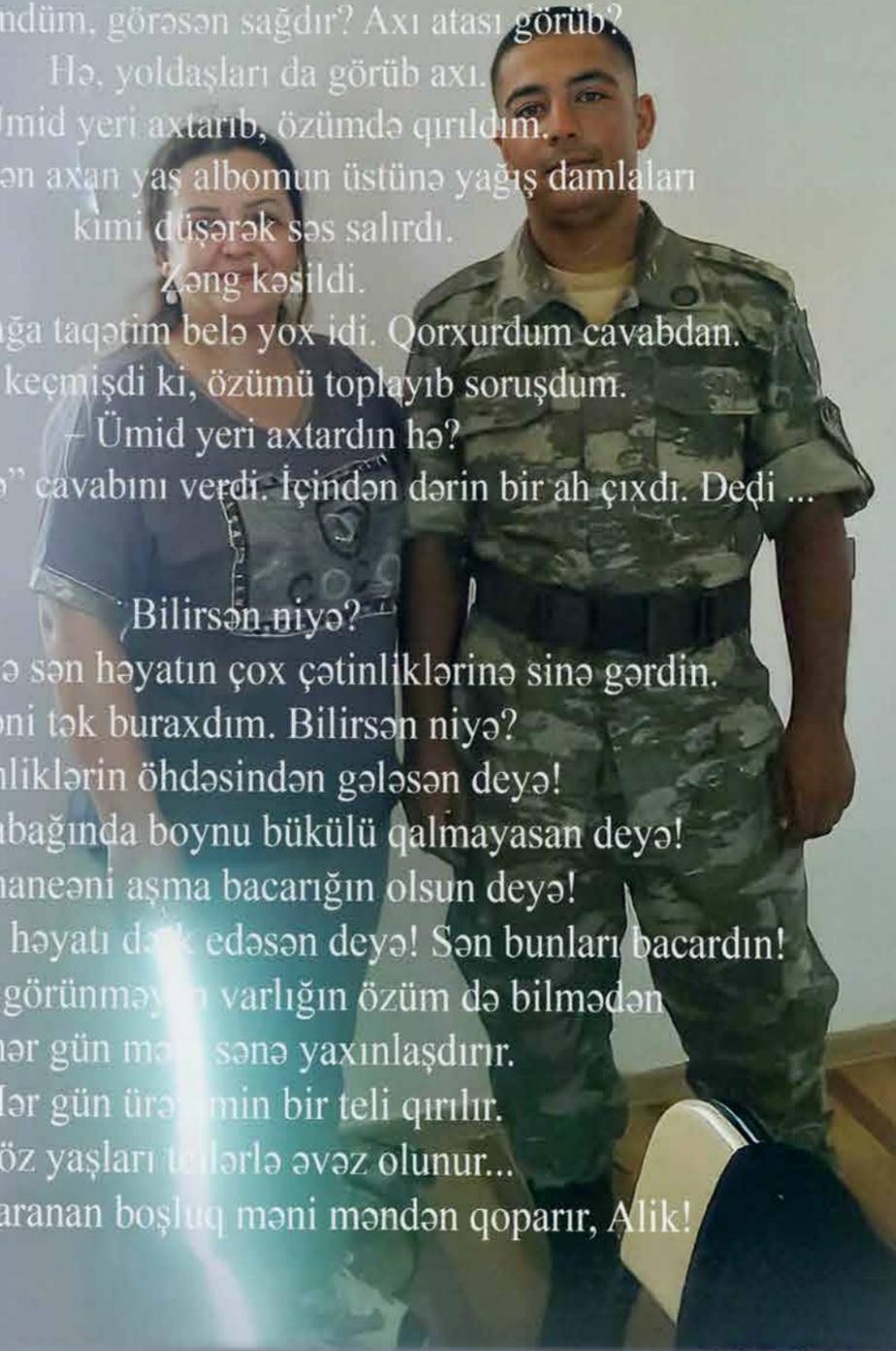
İndi sənin görünməyən varlığın özüm də bilmədən

hər gün məni sənə yaxınlaşdırır.

Hər gün ürəyimin bir teli qırılır.

Göz yaşları tellərlə əvəz olunur...

Daxilimdə yaranan boşluq məni məndən qoparır, Alik!

Ayaqqabı

Son geydiyi ayaqqabıları 16 ay keçməsinə baxmayaraq,
hələ də qapının ağzındadır.

Onu oradan götürüb dolaba qoymuram.

İşdən gələndə qapıdan içəri girən kimi gözümlə onu axtarır.

Qəbul edə bilmirəm yoxluğunu.

Ayaqqabılarımı da çıxarıb Alikin ayaqqabısının yanına qoyuram.

Bilmirəm, nə qədər belə olacaq.

Ancaq onu bilirəm ki, nə qədər nəfəsim var,
sənin ayaqqabıların mənim ayaqqabılarımla eyni yerdə duracaq...

Bu dolmuş gözlərim hər zaman səni axtaracaq.

Aparın...

O zaman Şəhidlər Xiyabanı olmadığından
Əlihüseyni el Qəbiristanlığında dəfn edirlər.

Elə olur ki, sonralar Şəhidlər gəldikcə

“Dovşan düzü” adlanan el Qəbiristanlığında
ardıcıl olaraq dəfn edilirlərvə xalq tərəfindən Şəhidlər Xiyabanı yaradılır.

Əlihüseynin döyüş yoldaşlarından ayrı düşməsi

Şəhid anası Arzu xanıma rahatlıq vermir.

Gecə-gündüz fikir içində olur. Yerini dəyişməyə isə cürət etmir ki,

onsuz da Əlihüseyn hər işdən agahdır

birdən yuxuma gəlib niyə məni narahat etdin,

desə onda nə edərdim?... – deyə düşünür.

Axı o da Vətən uğrunda canını verdi, burda olmalıdır...

Biz ölüb getsək, Alik unudular tək qalıb, onda heç özümə gələ bilmərdim...

Niyə elə olmalıdır.. Alik xalq tanınmalıdır, onun da yeri Xiyabandır axı...

Nə edim, necə edim, bilmirəm!

Günlər bir-birini əvəz etdikcə ananın gecəsi gündüzünə qarışırdı.

Qərar verə bilmirdi. Elə olur ki, 20 Yanvar günü vətənə xidmət edən hərbiçilər

Şəhidlər Xiyabanında onların keşiyində dayanırlar.

Gördüyü mənzərə anaya çox pis təsir edir və nəhayət ki,

4 aydan sonra onu Şəhidlər Xiyabanına köçürməyə qərar verir.

Bütün bu prosesləri yerinə yetirmək üçün təşkilatı işləri

xalasının əri Camal boynuna götürür.

Alikin yeri Şəhidlər Xiyabanında qazılan gecə Alik yuxuda Camalın qonağı olur

və aralarında söhbət başlayır :

– Camal dayı, bilirsən burda məni kim qarşıladı ?

– Kim?

– Fikrət dayı (Camalın atası, neçə illər bundan öncə dünyasını dəyişib).

– Bəs öz baban gəlmədi?

– Gəldi, bir az gec.

– Alik, səni döyüş yoldaşlarının yanına aparmaq istəyirik.

– Camal dayı, buradakı yerim də rahatdı. Ancaq aparsanız da pis olmaz, aparın...

Demək, sən hər işdən agahsan, demək, bizim yanımızdasan.

Demək, məqamında – uca cənnət məkəndasan!

Və səhər Alik özünə yaraşan yerdə – Şəhidlər Xiyabanında dəfn edirlər.

Qonaqlarım var...

Şəhidlər xiyabanında dəfn edilən günü

Alik xalası oğlunun yuxusuna girir, deyir:

– Taleh, qaqaş, mənim iki nəfər qonağım var,
vağzaldadırlar, gəl gedək gətirək.

Bu deyib, bir ata özü minir, birini də Talehə verir. Gedirlər.

Qonaqları gətirmək istəyəndə icazə vermirlər.

Alik qabağa keçərək “onlar mənim rütbəli qonaqlarımdır” deyir.

Bundan sonra qonaqların getməyinə icazə verirlər.

Alik “Taleh, qaqaş, bəs iki atımız var, onları hara mindirək?”

soruşduqda Taleh “gedək, onlara taksi yollayarıq”

deyə cavab verir .

Və Alikin dəfn olunduğu Şəhidlər xiyabanında

– elə Alikin düz solunda iki qəbir qazılır və iki şəhid dəfn olunur...

Heyat möcüzələrlə doludur.

O dünya sirli bir aləmdir. İndi bu olanlar şəhidlərin ölməzliyindən,
məkanlarının ucalığından, yaşamaqlarından xəbər verir...

Yerin cənnət olsun, oğlummm...

Bu dünyanın dada bilmədiyini gözəlliklərini

Rəbbim o dünyada sənə nəsb etsin.

Həsrət

... Mətbəxdə işlə məşğul idim.

Ruxa çiyinlərini mətbəxin divarlarına sürmə-sürmə gələrək

dodağının altında eşidəcək tərzdə:

“Mən Alik istəyirəm, mən Alik istəyirəm”,

– deyərək mızıldandı.

Əhəmiyyət vermədim, işimlə məşğul oldum .

Heç bir dəqiqə keçməmişdi ki, otağın qapısı çırpıldı,

hönkürtü ilə ağlamaq səsi otağı bürüdü...

Anama deyin

Bir müddət bundan qabaq Sumqayıta getmişdim.

Təsadüfən Quran əhli olan qadınla görüşdüm.

Qadın mənim şəhid anası olduğumu bilib özündən ixtiyarsız:

“Oğlunun şəklini mənə göstərərsən”,

deyib sözüne davam etdi:

– Məhərrəmlik ayında yuxuda gördüm ki,

iki dəstədən ibarət insanlar var.

Bir dəstə ağ geyimlidir, digəri isə 5-6 nəfərdən ibarət

hərbi geyimli əsgərlərdir.

Üzü nurlu, hərbi geyimli bir əsgər mənə dedi ki,

anama deyin mən yaşayıram, yerim də rahatdır.

Mən yaşlı adamam, bala,

bilmədim bu uşağın anasının necə tapım?

Sonra fikirləşdim ki, şəhidlərin

şəkillərinə baxsam, görən taparam?

Sən üçüncü şəhid anasısan ki, qarşılaşıram,

amma heç birinə deməmişəm ki,

/*oğlunun şəklini mənə göstər.

Elə bil Allah bu sözü sənə dedizdirdi.

Mən onu dinləyə-dinləyə Alikin şəklini ona göstərdim.

O, diqqətlə baxaraq “başqasını da göstər”,

dedi. Göstərdim.

Bir anlıq duruxaraq gözlərimin içinə baxaraq dedi “odur!”

Daxilimən elə bil cərəyan keçdi.

Bilmədim bu nə idi. Sevinim, ya kədərlənim.

Ruhum sanki çıxırdı .Gözlərim doldu.

Bir anlıq nə edəcəyimi bilmədim .

Oturduğum yerdən qalxıb yenə oturdum...

“Yaşayırsan... Yaşayırsan...”

– dolmuş gözlərimi silərək dodağımın altında pıçıldadım.

Amma mən sənə həsrətəm, həsrət, Alik!

Demək sən sənə necə həsrət çəkdiyimi hiss edirsən...

Əlimi yandıran diplom

Əsgərliyə getməmiş atasının adına etibarnamə verdi ki, diplomunu götürsün. Və mənə dönə- dönə tapşırırdı ki, mama,

Sima müəllimə ilə əlaqə saxla, hazır olan kimi götür.

Ancaq mütləq diplomumu götürəndə Sima müəllimə şirinlik də verərsən.

“Nə verim? Nə verməyimi istəyirsən? Hədiyyə, şokolad?” – soruşdum.

Yenə də üzümə diqqətlə baxaraq dedi: “Özün bil, mama...”

Sən bu məqamda da dinmədin. Susmağının səbəbini isə gözlərimdən oxudum.

Diplomunu götürdüm. Ancaq onu sən görmədin.

Zəhmətinlə qazandığın diplomu görmədin. Diplomunu mənə təqdim edəndə hönkürtü ilə ağladığımı heç yadımdan çıxmır.

Sima müəllimə şirinliyini verəndə götürmədi.

Dedim: “Mən Əlihüseynin vəsiyyətinin yerinə yetirirəm”.

Götürmək əvəzinə mənə sarılaraq: “O mənim ən sevimli tələbəm idi,

– deyərək ağladı və dedi, – Siz fəxr edin ki, Əlihüseyn kimi oğulun anası siz.

Buna görə möhkəm olun!”

Sənin gecələr yuxusuz qalaraq, oxuyaraq qazandığın diplomunu qəbrinin üstünə qoyaraq dedim:

“Oğlum, gətirdim, ruhun göylərdə pərvaz edir, görsün.

Ancaq Sima müəllimə şirinliyini qəbul etmədi.

Məni bağışla, bala...” Abidə daşı hazırlananda diplomunu abidənin üstünə həkk etdirdim ki, daim sənə yoldaş olsun.

İndi sənin görmədiyin diplomun sənə yoldaşdır,

Alik. Daim sənlədir. Hər dəfə diplomla bağlı söhbət düşəndə

mən bu hissi yaşayıram. Bu sətirləri yaza-yaza belə ağlayıram, oğul....

Arzu bank

Özünə çox inamı vardı. Güvənirdi özünə. Böyük arzuları var idi. İnanırdı ki, onda alınacaq. Hətta bir dəfə açıqlanıb demişdim ki, 22 yaşım var, ancaq özünü 62, 72, 82 yaşında insan kimi aparırsan, elə bil ki, dünyanı görmüsən. Deyirdi ki, “Mama, az qalıb, səbr et, görəcəksən, gör sənin oğlun necə oğul olacaq”. Görəcəyi işləri sadalayırdı.

“Bəs, Alik, bunları etməyə pul lazımdır, hardan olacaq?” – soruşanda gülərək “Arzu bankdan” cavabını vermişdi. İndi, oğlum, sənin o “Arzu bank” dediyin yolunu gözləyir... Dönüşü və görüşü olmayan yolda olduğunu bilərək yenə də gözləyir, həmişə də gözləyəcək...

Şəhid Əlihüseyn haqda xatirələr...

Bir oğul itirdim

Zəng gəldi ki, Əlihüseyn yaralıdır. Elə bil dondum, ancaq özümü tez toplayıb Füzuliyə getməyə hazırlaşdım.

Yol boyu sürücüyə: “Tez sür, belə sür, düş, mən sürüm” deyirdim.

Yol elə bil uzanırdı. Anası tez-tez zəng edirdi.

Danışdıqca ürəyim çıxırdı yerindən. Amma anasına təskinlik verirdim.

Çatdıq. Maşından düşəndə çoxlu sayda qurulmuş çadırları görəndə belim qırıldı.

Addım atmağa taqətim yox idi. Qoluma girərək başqa tərəfə apardılar.

İçəri girəndə yerdə üzü örtülmüş neçə şəhidin olduğunu gördüm.

“Bax, gör hansıdır?” – deyəndə isə dizlərim büküldü. Heç nə eşitmək istəmirdim.

Cürət edib heç birinin üzünü açma bilmirdim. Qorxurdum görəcəyimdən.

Bir ata axı bunu necə edə bilər? Dəfələrlə:

“Sakitecə özünü topla, bax, gör burdadır?” – soruşurdular.

Baxmaq o qədər çətin idi ki... Hər dəfə bir ağrı açanda qorxurdum, görəndə o deyil, rahatlıq tapırdım. Bu dəfə isə başqa. Gözlərim qaraldı. Çökdüm.

Çiyнімdən bir əl yapışaraq məni silkələdi, asta səslə soruşdu:

“Oğlundur?” Cavab verə bilmədim, üzünü örttdüm.

Çölə çıxdım. Üzümə neçə göz dirənmişdi.

Səssiz baxışlarla cavab gözləyirdilər. Atışma səsinə qulaq tutulurdu.

Göydə güllələr ulduz kimi parlayırdı. Havadan barıt qoxusu gəlirdi.

Var-gəl edirdim. “Axşama doğru gedir, qalmaq qorxuludur”, – dedilər.

Yenidən içəri girib üzünə diqqətlə baxdım, bir bəhanə axtarırdım ki,

Alikin üzündə xalı var, bunda yoxdur, – deyəm bircə bəhanə ki, o deyil...

Duruxdum. Üzünü saqqal basmışdı, sanki yatmışdı, təbəssümlü idi çöhrəsi.

Saçı bir az uzanmışdı. Titrək əlimlə saçını sığalladım,

üzünə barmaqlarımın ucu ilə toxundum.

Təbəssümlü üzünü son dəfə görürdüm. Bədəni böyümüşdü, əzələləri bərkimişdi.

Üç ayda mənim oğlum kişi olmuşdu.

Bu gözəllikdə bəlamı necə torpağa verim axı mən...

Necə deyim ki, “mənim oğlumdur”...

“30 dəqiqədir səndən cavab gözləyirik. Hava qaralmamış çıxmalyıq, nə deyirsən, Elşad?” sözləri qulağımda cingildədi. Çox çətinliklə, boğuq səslə: “Götürün”, – dedim. Anasına nə cavab verəcəyimi bilmirdim...

Atəş səslərindən qulaq tutulurdu. Maşınların işıqları sönmüş halda yola düzəldik.

Telefonun zənginə fikirdən ayrıldım. Vəziyyəti bildirəndə anası qışqıraraq “baxmısan, görmüsan, odur, Alikdir? Yaxşı bax, Elşad” deyərək dəfələrlə təkrar edirdi... Necə ağır idi. Rəbbim heç bir valideynə bu acıyı yaşatmasın.

Mən oğlumun çiyində gedəsi, o mənim çiyində getdi. Özü də necə oğul!

Çətindir. Hisslərimi daxilimdə yaşayıram. Həyat mənim üçün mənasızlaşdı...

Ancaq son gördüyüm siması heç gözümün qabağından getmir. Üzü təbəssümlü pahlavan kimi - bir oğul!

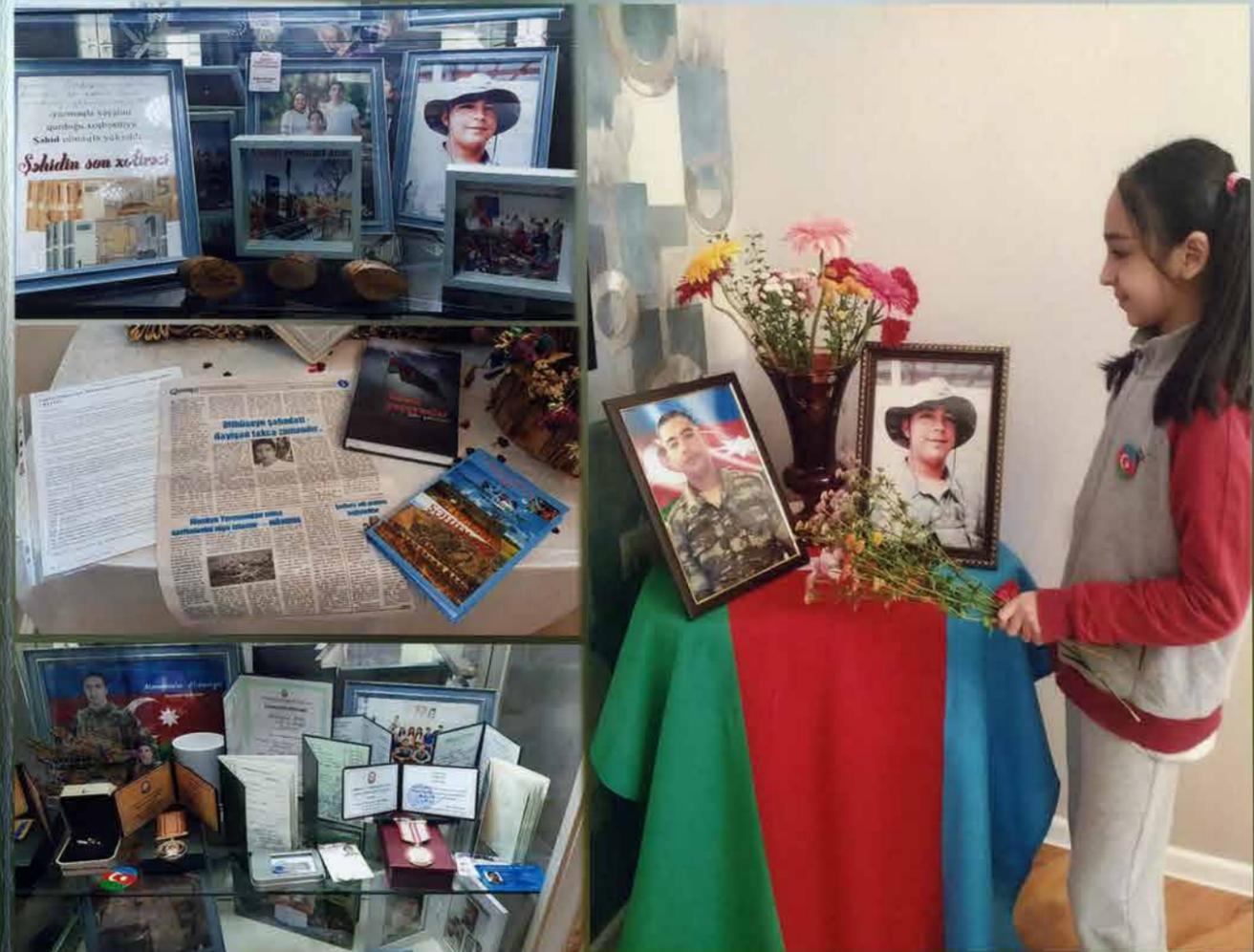
Heç kəsə verməsin...

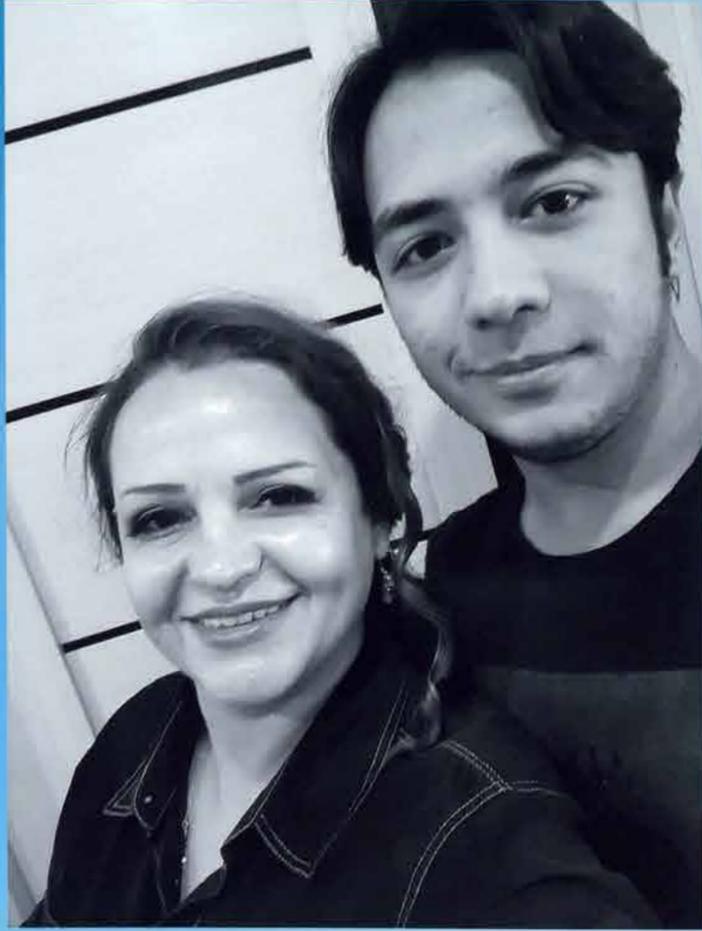
Xatirə lövhəsinin açılışı qurtaranda sərgisində olan əşyaları evə daşıdır.

Xalası Alikin şərfini əlinə götürərək qoxusunu ciyərlərinə çəkir: “Arzu versəydi, aparardım”, – deyə düşünür.

Ancaq bunu deməyə cürət etmir. Gecə Alik onun yuxusuna girərək “xala, anama de,

paltarlarımı heç kəsə verməsin”, – deyir. Səhər onların bacısına danışan Kifayət gözləri dolmuş halda “görürsən. Arzu. Alikin hər şeydən xəbəri var, o yaşayır” deyərək yenidən şərflərini götürüb hönkürtü ilə ağlayır...

Yuxuda belə anasını əmanət edən Əlihüseyn Səni ananın kədərindən, göz yaşlarından, gözündəki nisgildən, haqqında yazılan xatirələrdən tanıdım. Əslində həyatda səni görmək qismətim olmamışdı. Lakin bir qəhrəman kimi tanımadan sevdim səni. Görünür, qəlbimdə elə bir yer tapmışam ki, həyatda olmasa belə yuxuda görüşdük. Aylar sonra, ananın, ən nisgilli, ümitsiz anında mənim yuxuma qonaq gəldin. Çox qaşqabaqlı idin. Səninlə danışmağa cəhd etsəm də, küskün baxışlarla baxırdın mənə. Səbəbini soruşanda dedin ki, anam çox kədərlidir, qaşqabağı açılmaz. Ona deyir ki, bu mənim xoşuma gəlmir. Onu belə görmək istəmirəm. O qədər canlı idin ki, yuxuda olduğumu anlamırdım. Ayılanda isə çox təəssüf etdim. Uzun müddət yuxunun təsirindən çıxıb bilmədim. Rüyalarımın anasına xəbər göndərən Əlihüseyn! Yeriniz cənnət olsun. Ananın rəfiqəsi Mətanət

Döyüş yoldaşı Nurlan: Bölüyə gəldiyim gün hər kəslə qısa həmsöhbət oldum. Sıra Əlihüseynə gəldi ilk söhbətindən, ali təhsilli, mədəni, dünya görüşlü olduğu bəlli idi.

Mən yenə də dəqiqləşdirmək istədim və daha yaxından tanımaq üçün suallarımı verdim. Mənə oxuduğu universitetdən, diplomunu hələ almadığından, işlədiyi yerdən, həyat tərzindən danışdı. O danışdıqca ortağ cəhətlərimizin sayı artırdı. Bir həftə sonra artıq sırada bir yerdə dayanırdıq, yeməyə bir yerdə gedirdik, boş vaxtlarda bir yerdə oturub, mülki həyatımızdan, planlarımızdan danışırıdık.

Onun mülkədə gördüyü işləri, planları, ailəsinə tələbə ikən dəstək olması mənə də həvəs yaradırdı. Çox soyuqqanlı sakit tanıtmışdı özünü kənardan. Heç kim bilməzdi duyğularını ta ki özü danışmayana qədər.

Bir gün başqa hərbi hissəyə getməli olduğum barədə xəbər aldım.

Bəlkə, ilk gün olsaydı sevindirərdi bu xəbər məni, ancaq Əlihüseynə o qədər öyrəşmişdim ki, onun kimi əsgər yoldaşını itirmək ehtimalım var idi. Orda qalmağımın ən başlıca səbəbi oldu. Şanslı sayırdım özümü. Getmədim.

Və günlər keçdikcə bu qərarımdan bir gün belə peşman olmadım.

Həmçinin onda mülkədə mənə ən yaxın olan dostumu tapmışdım.

Ev ilə hər danışanda onlara: "Burda birini tapmışam, mənə dostum Dənizi xatırladır, adı da Əlihüseynindir", – deyirdim.

Bir gün biz təzə gələnlərə əsgərin vəzifə borcu yazılan kağızlar paylandı və 3 gün ərzində əzbərlənib danışılması deyildi.

3 gündə sonra onu təkə Əlihüseynin əzbərləyə bildi.

Güclü yaddaşı və ciddi məsuliyyəti örnək götürülməli idi.

Biz artıq Füzulidə neçə düşmən postunu alaraq irəliləyirdik.

Şəraitə görə ailəmlə əlaqə saxlamaq xeyli çətinləşmişdi.

O mühitdə tək dəstək ana, ata, bacı, qardaş səsi eşitmək idi.

Elə həftə olurdu ki, heç kim ailəsi ilə danışa bilmirdi. Bir gün aşağıdan xəbər gəldi.

Bizim batareyaya ehtiyatdan gələ baş leytenant telefonu ilə əsgərləri danışdırırdı.

Əsgərlərlə olan səmimiyyətinə görə biz ona "dayı" deyirdik.

Vaxt məhdud olduğundan ən çox 3 dəqiqə danışa bilirdik.

Mən söhbətimi bitirdikdən sonra qaçaraq Əlihüseyni çağırırdım.

Çünki son vaxtlarda ailəsi üçün,ən çox da anasından ötrü darıxdığımı dilə gətirərdi.

O danışanda mən də yanımda idim. Həyəcanımı hiss edirdim kənardan.

Telefonu söndürdükdən sonra elə bil kefi daha çox pozuldu. Səbəbini soruşdum.

Bacısı və qardaşı ilə danışa bilmədiyini, uzaqdan bacısının səsini eşitdiyini dedi və kövrəldi.

Keçdik səngərdə oturduq, onu sakitləşdirməyə başladım.

Qoydu başını dizimə , mən heç nə soruşmadan başladı ailəsindən danışmağa.

Bacısının və qardaşının vəziyyətindən, sevdiyindən,

ailəsinin tək ümidinin o olduğundan və s danışdı.

Burdan sağ çıxmağa məcburmuş kimi danışdı. Məndən mahnı oxumağımı istədi.

"Uzaqdan" adlı sevdiyi bir mahnı var idi, onu oxudum. Doluxsundu.

Mahnı çox da kədərli deyildi, amma dediyinə görə onda xatirəsi var idi.

Əlihüseyn ancaq mənə danışanda sakitləşirdi.

Bunu özü deyirdi mənə. Çünki ona gələcəklə bağlı ümidlər verirdim.

Bu cür xəyallar məni də sakitləşdirirdi... Qabaqda olduğumuzdan bəzən təminat gecikirdi.

Ona bir az da səbir edək bir neçə aydan sonra anamızın

bişirdiyi yeməkləri yeyərik dediyim an gəldi gözümün önünə.

Yenə soyuq, darıxdırıcı bir gecə idi. Həmin gecəni başqalarından fərqləndirən,

dünənki yağışdan qalan nəm torpaq idi. Həmişəki kimi yenə bir yerdə yatdıq.

Buşlatımızdan birini altımıza ,birini isə üstümüzə sərdik.

Buna baxmayaraq hələ də soyuq idi. Saat 4- 5 arası idi. Günə sübh tezdən başlamışdıq.

Mərmilər daşınmalı, təminat gətirilməli və yeni səngər üçün işlər görülməli idi.

Eyni vaxtda oyandıq. Əlihüseyn narazı idi, gecə yata bilmədiyindən,

yuxusuz qaldığımdan gileylənirdi.

Mən güldüm, "əsas sənəin xorultundan biz yatmamışıq" dedim. Gülümsədi.

O gün hər bir işi bir yerdə gördük. Mərmiləri daşdıq, sonra təminatı götürməyə getdik.

Üç kisə çörəkərası və başqa ərzaqları götürüb qayıtdıq.

Yerləşdiyimiz yerə çatana yaxın öz payımız olan 2 çörəkərasını çıxarıb qayıdıb,

rahat yeyə bilək, deyər otun içinə qoydum.

Sonra mən ondan ayrılıb kömək üçün başqa əsgər yoldaşlarımın yanına getdim.

Əlihüseyn uzaqdan mənə "gəlirsən?" deyər səsləndi.

Mən isə ona: "Payını yanındakı kolun içinə qoymuşam,

götür, get, gələcəm" – deyərək qışqırdım. Bu, Əlihüseynlə son danışığım oldu.

Bir az keçmişdi ki , ardi-arda mərmə səsləri eşidildi.

Üstündən yarım saat keçməmişdi ki, həyəcan signalı verildi.

Hər kəs öz sığınacağına qaçdı. Mən qapıya çatanda Əlihüseyn həmişəki yerində,

girəcəkdə oturmuşdu. Dar və işıqsız yerdə ürəyi sıxıldığından bura onun yeri idi.

O gün 10 gündə heç olmamış hadisələr baş verdi. O sığınacaqda yeni gələn könüllülər də var idi.

Mən təəccübləndim, uşaqlardan bir az dikəlməklərini vəmənə də yer etmələrini istədim.

İçərdən gələn narazılıqlara görə qapıdan qayıdıb, həmin səngərdən

10 metr məsafədə qurulmuş KMP məntəqəsinə girdim. Yorğunluqdan oturduğum yerdə yatmışam.

Çox keçmədi ki, mərmə səsinə oyandım. Oktyabr ayının 9-u, saat 09:22. Hər yer duman idi.

Qışqırıq səsləri ətrafı bürümüşdü. Yuxudan fərqi yox idi. Bizi hadisə yerindən uzaqlaşdırdılar.

Ağlayaraq gələn MAXE Əlihüseynlə bərabər 6 şəhid verdiyimiz xəbərini deyəndə inana bilmirdim,

ta ki komandirimiz rabitəylə məlumatı ötürənə kimi. Özümdən ixtiyarsız əylərək,

gözlərimi torpağa zilləyib, dırnaqlarımla torpağı qazmağa başladım. Beynim donmuşdu.

Necə yeni? 6 nəfər şəhid! Əlihüseyn də!..

Əsgərlərdən biri Əlihüseynə aid baş geyimini gətirəndə baş geyimi öpərək ağladım.

Üzərində qəlpə izləri və adı, soyadı yazılmış isimliyi var idi. İsimliyi yanımda daşımaq üçün baş geyimindən qopardım,

həm də ailəsinə çatdırmaq istəyirdim. 44 günlük müharibədə sona qədər qoruya bilmədim onu.

Kalonla Qubadlıya gətirdiyimiz gün məşinimiz xarab oldu. Tez-tələsik məşindən düşdüyümüz üçün içərisində

Əlihüseynin pirkası olan çantam məşində qaldı. Bu mənə daha çox təsir etdi.

Ondan qalan son yadigarı ailəsinə çatdırıb bilmədiyim üçün özümü həmişə günahkar sayıram.

Nə qədər vaxt keçməsinə baxmayaraq Əlihüseyni hələ də gözüm axtarıram.

Xatirələrim məni hey onunla danışdırır. Söz vermişdik ki, ailəvi dost olaq. Mən sözümü tutdum.

Ailəsi ilə tanış oldum. Elşad dayı ilə görüşdüm. Səbirli, sakit təbiətli biri idi.

Arzu ana ilə səmimi söhbətimiz oldu. Fərqli bir insan, duyğularını gizlədən ana ,səni başa düşən,

hər bir mövzunu paylaşa biləcəyin bir ziyalı olduğunu gördüm və

Əlihüseynin niyə anasına çox bağlılığının səbəbini anladım. Bacısı Ruhəngizlə də görüşdüm. Ancaq ONSUZ...

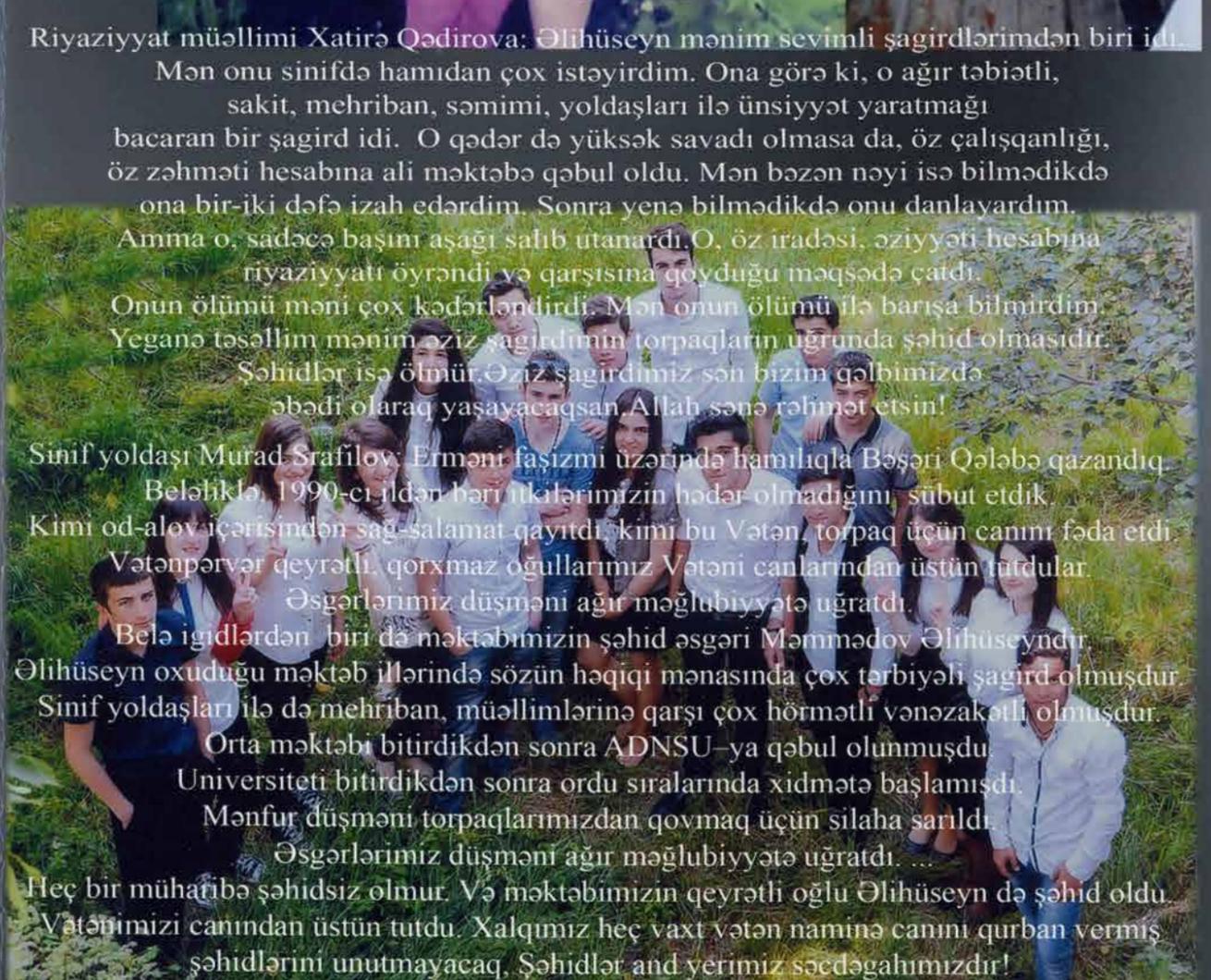
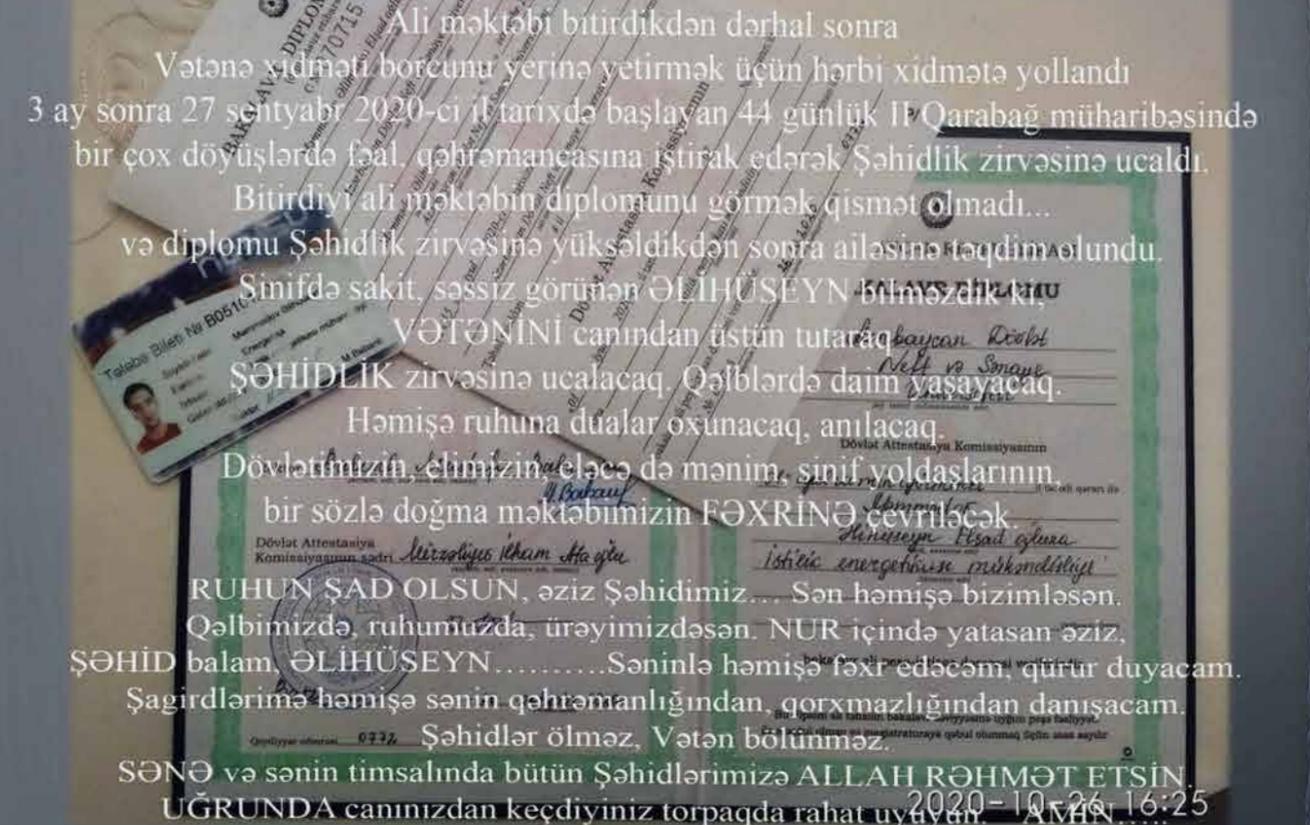
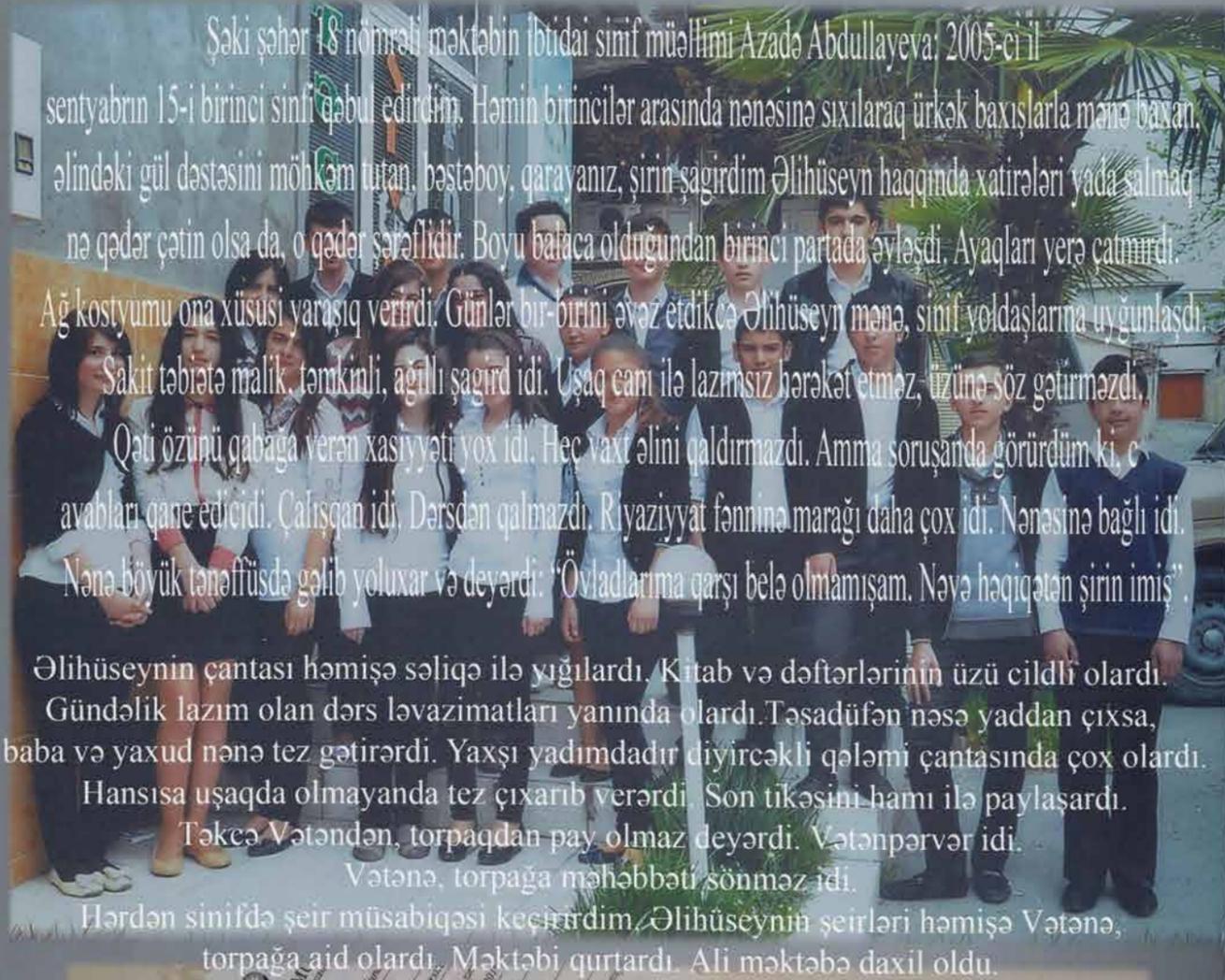
Şəki şəhər 18 nömrəli məktəbin İbtidai sinif müəllimi Azadə Abdullayeva: 2005-ci il sentyabrın 15-i birinci sinfi qəbul edirdim. Həmin birincilər arasında nənəsinə sıxılaraq ürəkək baxışlarla mənə baxan əlindəki gül dəstəsini möhkəm tutan, bəstəboy, qarayanız, şirin şagirdim Əlihüseyn haqqında xatirələri yada salmaq nə qədər çətin olsa da, o qədər şərəflidir. Boyu bafaca olduğundan birinci partada əyləşdi. Ayaqları yerə çatmırdı. Ağ kostyumu ona xüsusi varışıq verirdi. Günlər bir-birini əvəz etdikdə Əlihüseyn mənə, sinif yoldaşlarına uyğunlaşdı. Sakit təbiətə malik, təmkinli, ağıllı şagird idi. Uşaq cəmi ilə lazımsız hərəkət etməz, üzünə söz gətirməzdi. Qəti özünü qabaga verən xasiyyəti yox idi. Hec vaxt əlini qaldırmazdı. Amma soruşanda görürdüm ki, cavabları qanə edirdi. Çalışqan idi. Dərsdən qalmazdı. Riyaziyyat fənninə marağı daha çox idi. Nənəsinə bağlı idi. Nənə böyük tənəffüsdə gəlib yoluxar və deyərdi: "Övladlarıma qarşı belə olmamışam. Nəvə həqiqətən şirin imiş". Əlihüseynin çantası həmişə səliqə ilə yığılardı. Kitab və dəftərlərinin üzü cildli olardı. Gündəlik lazım olan dərs ləvazimatları yanında olardı. Təsadüfən nəsə yaddan çıxsa, baba və yaxud nənə tez gətirərdi. Yaxşı yadımdadır diyirekli qələmi çantasında çox olardı. Hansısa uşaqda olmayanda tez çıxarıb verərdi. Son tikəsini hamı ilə paylaşardı. Təkcə Vətəndən, torpaqdan pay olmaz deyərdi. Vətənpərvər idi. Vətənə, torpağa məhəbbəti sönməz idi. Hər dəfə sinifdə şeir müsabiqəsi keçirdim, Əlihüseynin şeirləri həmişə Vətənə, torpağa aid olardı. Məktəbi qurtardı. Ali məktəbə daxil oldu.

Ali məktəbi bitirdikdən dərhal sonra Vətənə xidməti borcunu yerinə yetirmək üçün hərbi xidmətə yollandı 3 ay sonra 27 sentyabr 2020-ci il tarixdə başlayan 44 günlük II Qarabağ müharibəsində bir çox döyüşlərdə fəal qəhrəmancasına iştirak edərək Şəhidlik zirvəsinə ucaldı. Bitirdiyi ali məktəbin diplomunu görmək qismət olmadı... və diplomu Şəhidlik zirvəsinə yüksəldikdən sonra ailəsinə təqdim olundu. Sinifdə sakit, səssiz görünən ƏLİHÜSEYN bitməzdik ki, VƏTƏNİNİ canından üstün tutaraq ŞƏHİDLİK zirvəsinə ucalacaq. Qəlblərdə daim yaşayacaq. Həmişə ruhuna dualar oxunacaq, anılacaq. Dövlətimizin, elimizin, eləcə də mənim, sinif yoldaşlarının bir sözlə doğma məktəbimizin FƏXRİNƏ çevriləcək. RUHUN ŞAD OLSUN, əziz Şəhidimiz... Sən həmişə bizimləsən. Qəlbimizdə, ruhumuzda, ürəyimizdəsən. NUR içində yatasan əziz, ŞƏHİD balam, ƏLİHÜSEYN.....Səninlə həmişə fəxr edəcəm, qürur duyacam. Şagirdlərimə həmişə sən qəhrəmanlığından, qorxmazlığından danışacam. Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz. SƏNƏ və sənənin timsalında bütün Şəhidlərimizə ALLAH RƏHMƏT ETSİN. UĞRUNDA canınızdan keçdiyiniz torpaqda rahat uyanın.

Sinif rəbəri Aynur Solmazadə: Məmmədov Əlihüseyn Elşad oğlu Şəki şəhər 18 nömrəli tam orta məktəbi bitirib. Mən onun həm Azərbaycan dili müəllimi, həm də sinif rəhbəri olmuşam. Əlihüseyn sinifdə ən sakit şagird idi. Həmişə məktəbin nizam-intizam qaydalarına əməl edirdi. Çox vətənpərvər sakit idi. Bir dəfə səhər dərsə gəlində gecikmişdi. İcazə alıb sinifə girdi. Hec dərsə gecikən deyildi, ona görə icazə verdim. Dedi ki, heyif! Hicm oxuyuram (hər səhər sıradan deyil, Azərbaycan Respublikasının Dövlət Himni oxuyurdum). Yemədən himnimizi sinifdə oxuduq. Dərslərini əla oxuyurmuşdu, o qədər tərbiyəli və məsuliyyətli idi ki, bütün müəllimlər onun başqa şagirdlərə nümunə göstərirdi. İllər keçdi. Artıq tələbə adı qazanmışdılar. Günlərin birində şagirdlərdən bir neçəsi məktəbə gəlmişdi. Əlihüseyn də onların arasında idi. Öz sinif otaqlarında oturub məktəb vaxtı başlarına gələn əhvalatı danışır, xeyli gülmüşdülər. Onun şəhid olması xəbərini eşidəndə bəzi an elə bildim ki həyat dondu. Həqiqətən torpaq yaxsıları seçir. Çox heyif... 28 illik torpaq həsrətinə son qoyan şəhidlərimizin ruhu qarşısında baş əyir, bizə bu qələbəni yaşatdıqları üçün onlara Allahdan rəhmət diləyirik. Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz! Qarabağ Azərbaycandır!

Riyaziyyat müəllimi Xatirə Qədirova: Əlihüseyn mənim sevimli şagirdlərimdən biri idi. Mən onu sinifdə hamıdan çox istəyirdim. Ona görə ki, o ağır təbiətli, sakit, mehriban, səmimi, yoldaşları ilə ünsiyyət yaratmağı bacaran bir şagird idi. O qədər də yüksək savadı olmasa da, öz çalışqanlığı, öz zəhməti hesabına ali məktəbə qəbul oldu. Mən bəzən nəyi isə bilmədikdə ona bir-iki dəfə izah edərdim. Sonra yenə bilmədikdə onu danlayardım. Amma o, sadəcə başını aşağı salıb utanardı. O, öz iradəsi, əziyyəti hesabına riyaziyyatı öyrəndi və qarşısına qoyduğu məqsədə çatdı. Onun ölümü məni çox kədərləndirdi. Mən onun ölümü ilə barışa bilmirdim. Yeganə təsəllim mənim əziz şagirdimin torpaqların uğrunda şəhid olmasıdır. Şəhidlər isə ölmür. Əziz şagirdimiz sən bizim qəlbimizdə əbədi olaraq yaşayacaqsan. Allah sənə rəhmət etsin!

Sinif yoldaşı Murad Səfilov: Ermən faşizmi üzərində hamılıqla Bəşəri Qələbə qazandıq. Beləliklə, 1990-cı ildən bəri İttifaqımızın hədəf olmadığını sübut etdik. Kimi od-ələv içərisindən sağ-salamat qayıtdı, kimi bu Vətən, torpaq üçün canını fəda etdi. Vətənpərvər qeyrətli, qorxmaz oğullarımız Vətəni canlarından üstün tutdular. Əsgərlərimiz düşməni ağır məğlubiyyətə uğratdı. Belə igidlərdən biri də məktəbimizin şəhid əsgəri Məmmədov Əlihüseynidir. Əlihüseyn oxuduğu məktəb illərində sözün həqiqi mənasında çox tərbiyəli şagird olmuşdur. Sinif yoldaşları ilə də mehriban, müəllimlərinə qarşı çox hörmətli və nəzakətli olmuşdur. Orta məktəbi bitirdikdən sonra ADNSU-ya qəbul olunmuşdu. Universiteti bitirdikdən sonra ordu sıralarında xidmətə başlamışdı. Mənfur düşməni torpaqlarımızdan qovmaq üçün silaha sarıldı. Əsgərlərimiz düşməni ağır məğlubiyyətə uğratdı. ... Hec bir müharibə şəhidsiz olmur. Və məktəbimizin qeyrətli oğlu Əlihüseyn də şəhid oldu. Vətənimizi canından üstün tutdu. Xalqımız heç vaxt vətən naminə canını qurban vermiş şəhidlərini unutmayacaq. Şəhidlər and yerimiz səcdəgahımızdır!

Xalası oğlu Nadir onunla eyni ayda xidmətə yola düşmüşdü. Müxtəlif yerlərdə xidmət edirdilər. Nadir danışanda həmişə Əlihüseyni, Əlihüseyn də Nadiri soruşurdu. Mühəribə başlayanda hər ikisi başqa-başqa istiqamətlərdə döyüşürdülər. Bir gün Nadir anasına zəng edərək Əlinin şəhid olma xəbərini eşitdiyini ağlaya-ağlaya söyləyir. Ailəsi bunu ondan gizlətsə də, işin ortaya çıxdığını görən anası Aynur oğlundan bunu daha gizlədə bilmir. Bu xəbər Nadiri çox sarsıdır. O, xalası Arzuya zəng edərək: "Xala, Alik (ailədə "Alik" deyə çağırırdılar) şəhid olub, hə?", – deyərək hönkürtü ilə ağlayır. Nadirin döyüşdə olduğundan narahat olan xalası Alikin yaralı olduğunu söyləyir. "Məni aldatmayın, mən düzünü bilirəm", – deyərək daha da yüksək səslə ağlamağa başlayır.

Xalası onu nə qədər inandırmağa çalışsa da, bacarmır. Nadir xalasına deyə bilmədiyi sözləri zəng vuraraq anasına deyir: "Ana, xalama de ki, başını dik tutsun, Alik şərfəli yolda şəhid olub."

Mən nəfəsim dayanana qədər döyüşəcəm.
Mən xalama deyə bilmədim, ana, sən bunları xalama çatdır".
Elə olur ki, nadirgilin dəstələrinin yolu Hadrut tərəfə düşür.

Nadir xalası oğlunun döyüşdüğü yerə
"Nadir Alik 055 Şəki ƏLİHÜSEYN"

sözlərini öz əlləri ilə yazaraq tarixin yaddaşına həkk edir.

Xalası oğlunun şəhid olması onun döyüş əzmini artırsa da, daxilində yoxluğu onu üzür.

Xalası qızı Gülnarə: İl 1998, 24 yanvar. Xalamoğlu Əlihüseyn dünyaya gəldi. Əslində biz ona "Alik" deyirdik – adının qısa forması. Bəzən elə olurdu ki, onun öz adını belə yadımdan çıxarırdım. O qədər "Alik" deməyə alışmışdıq ki... Heç bilməzdim bu qədər şanslı olduğumu, belə xalası oğlu olan biri heç şanslı olmaz? Dünənki kimi yadımdadır, onunla olan xatirələrimiz, uşaqlıqda keçirdiyimiz o gözəl günlər, bizi güldürdüğü günlər.... Bir də baxırdıq ki, Alik bizi çağırır: "Gülüş, Ruslan, gəlin bura, görün nə göstərəcəm". Biz gələndə də fərqli-fərqli hərəkətlər edib bizi güldürürdü, biz də deyirdik ki, "Alik yenə et də", o da heç bezmədən yenə edərdi. Kaş o günlərə bir də qayıda bilsək, bilsəydik belə olacağını hər anımızı onunla keçirərdik... Çox sakit idi. Heç bizə pis davranmazdı, nə də olsa, böyük qardaşımız sayırdı. Böyüdükcə bir az çəkinirdik danışmağa. Biz də yanında uşaq. İndi onu mələklər aparıb, Vətən uğrunda döyüşlərdə mərdcəsinə şəhid olub. Alik şəhidlik zirvəsinə uçalıb. Bəzən elə olur düşünürəm ki, Alik yanımızdadır, bəzən də deyirəm ki, yox Alik yoxdur. Yoxluğuna alışmaq olmur, qəbul etmək istəmirəm. Amma o həqiqətən də, yanımızdadır. Biz onu görməsək də, o hər an yanımızdadır, bilirəm. Bizi görür, danışmaq istəyir, amma biz görmürük. Alik, əgər eşidirsənsə bizi, çox darıxmışsın sən üçün. Yuxularımıza gəl, o nur üzünü görək. Başımı dik tuturam həmişə, çünki şəhid bacısıyam mən də. Getdin bizi qorumaq üçün, amma biz səni qoruya bilmədik. Bağışla, Alik. Yerini cənnət olsun, şəhadətin mübarək olsun, igid Qardaşım, sən həmişə ürəyimizdə yaşayacaqsan...

Xalası qızı Aytən: Bu oxuduğumuz hər hansı bir məqalə və ya məruzə deyil, bu "Vətən sağaldan" qəhrəmanlardan birinə – xalam oğlu Əlihüseynə kiçik bir məktubdur. Cənabımızdan bir parçamız. Bəzən sənə ilə bağlı o qədər içdən xəyallar qururam ki, Əsgərlikdən gəlmişən, bizimlə eyni sifrə arxasında otursan, deyib-gülüb dururuq sifrədən.

Sonra sənə "nə yaxşı tarpanırsən, ay Əlihüseyn!" – deyərək zarafatla söz atırıq.

Bunların olcağına əminəm, düşünəndə əlim ayağıma dolaşır.

Cox sakit idi, eyni zamanda da səmimi, danışqan. Bu iki ziddiyyətli xasiyyəti necə də gözəl özündə cəm etmişdin.

Çox zəhmətkeş, çalışqan və problemlərini gizlədən biri idi. İndiki kimi yadımdadır.

Bir gün hal-əhval tutmaq üçün yazdım, dərslərini soruşdum.

Dedi ki, 4 kəsirim var. Qalan hər şey yaxşıdır. Sağollaşdıq.

Bir müddət sonra özü yazdı ki, mənə narahat olma. Kəsirlərimi vermişəm, sıxıntı yoxdur.

Bir anlıq özümü günahkar hiss etdim ki, kaş yazıb soruşardım.

Şəhidlər qaranlıq yolumuza azadlıq məşəli yandıran ölməzlərdir.

Əlihüseyn, bu məşəli tutanlardan biri olduğun üçün içimdə bir qürur hissi var.

Ancaq sənə yoxluğunu düşünmək mənə sarsıdır. Yanımızda, evimizdə cənnətlik gəzib, xəbərimiz olmayıbmiş.

Ən əsası ondan əminəm ki, yerin rahat, ruhun şaddır. Bax, bax dostların intiqamını da alıb, torpaqlarımızı da.

Sən həmişə bizim qəlbimizdə, yaddaşımızdasan. Qarşında baş əyirəm, Vətən oğlu!

Xalası qızı Firəngiz: 1998-ci il 24 yanvar tarixində qəhrəman, igid, vətənpərvər xalam oğlu Əlihüseyn

Bakı şəhərində dünyaya gəlmişdir. Əslində biz ona Alik deyirdik – adının qısa forması.

Mən onun əsl adını bilmirdim, onu Alik deyə bilirdim. O qədər Alik demişik ki, artıq çox alışmışdıq.

Aliklə çoxlu xatirələrimiz var. Həmişə mənə deyirdi ki, xala qızlarından ən çox səni istəyirəm.

Nənəmə ilə gedirdim. Gedən kimi Alikin yanına qaçırdım.

Nənəm də bizə açıqlanardı ki, Alikin yanına getməyin, qoyun dərslərini oxusun.

Mən də deyirdim ki, ay nənə, yaxşı da, Alik üçün gəlmişəm. Həmişə belinə çıxardım, qeçaqlayırdım...

Alikin bir kompüterini var idi. Kompüterin altında həmişə 3-5 topu olardı.

Kağızları büküb yapışqan lentlə bağlayardı. Qardaşım Ayxanla ən çox futbol oyunu oynayırdılar.

Sonra kompüterində futbol, döyüş oyunları vardı. Mən həmişə Alikə deyirdim ki, mənə döyüş oyunu öyrət.

Onun sayəsində mən öyrəndim. Həmişə nə deyirdikse eləyərdi, sözüümüzi iki eləməzdə.

Xalam oğlu Nadirlə futbol oyunu oynayırdı. Mən Nadirin tərəfini tuturdu, Ayxan isə Alikin. Nənəmin böyük şüşəbəndi vardı. Qış ayı idi. Nənəm həmişə qış ayında dibçəklərini ora yığardı.

Bir gün şəhidlik zirvəsinə yüksəlmiş qəhrəmanımız olan Alik və hal-hazırda bir əsgər kimi

torpaqlarımızı azad etmək uğrunda döyüşlərdə iştirak edən Nadir,

yəni qısa desək ki, vətənpərvər xalam oğlu həmin şüşəbənddə gülüşməyə başladılar.

Alik Nadiri necə itələdisə, Nadir dibçəklərin üstünə yıxıldı və başına tikanlar ilişdi.

Səssə anam və xalam gəldi (Nadirin anası). Dibçəklər dağılmışdı, hər yer torpaq olmuşdu.

Biz həm baxıb güldürdük, həm də nənəmədən qorxurduq.

Alik, Nadir, xalam və anam nənəmə bilməsən deyərək tez evi yığıdırmağa başladılar.

Hərə bir iş görürdü. Sonra Nadirin başından xalam tikanları təmizləməyə başladı.

Haradan bilmək olardı ki, iki vətənpərvər xalaoğlu eyni gündə,
eyni anda hərbi xidmətə yollanacaqlar.

Alik orada da mərdliyini göstərmiş və ən uca şəhidlik zirvəsinə yüksəlmişdir.

Mənə desələr ki, ən böyük arzun nə olardı???

Mən də deyərdim Alikə kaş geri qaytara bilsəydim...

Kaş o günlərimiz yenə olardı, kaş zamanı geri ala bilsəm o gözəl xatirələrə bir də qayıdardıq...

Sənin üçün çox darıxmışam. Heç inana bilmirəm ki, aramızda yoxsan...

Elə bilirəm ki, əsgərlikdəsən. Amma sən ən gözəl şəhidlik zirvəsinə ucalmısan...

Sən indi bizi görürsən, ancaq biz səni yox... Sən Vətəni qorudun, lakin biz səni qoruya bilmədik.

Bağışla bizi, ŞƏHİDİM... Alik, yerin cənnət olsun, şəhadətin mübarək olsun, igid qardaşım!

Sən həmişə, hər zaman, hər an, hər saniyə, hər dəqiqə qəlbimizdə yaşayacaqsan.

Komandiri: Gəldiyi gündən rəftarı, tərzi, davranışı, duruşu ilə seçilirdi.

Döyüslərə sentyabrın 24-dən qatılmışdıq. Qətiyyətlə narahatçılıq hissi yox idi.

Bu da mənə təəccüb doğururdu. Nə işə gətirmək lazım olanda özünü qabağa atırdı ki,

"mən gətirərəm". Fikirlərini dilə gətirməsəm belə, baxışlarından məni anlayırdı.

Sərbəst hərəkət edirdi, heç nədən qorxmurdu. Verdiyim tapşırıqların öhdəsindən
artıqlaması ilə gəlirdi. Düzgün və dəqiq yerinə yetirirdi.

Çox danışmazdı, sual verməzdi, heç bir şey də istəməzdi. Fərqli biri idi.

Qrup yoldaşı Rəyal: "Dərindən çıxanda metronun "28 may" stansiyasından
evə gələrdik. Metro çox vaxt sıxlıq olurdu. Kim özünə harada yer etsəydi,
orda dayanardı. Əlihüseyn harada dayanmadığından asılı olmayaraq çatanda
gəlib bizlə görüşüb sonra vaqondan düşərdi.

O qədər diqqətli idi. Bunu ancaq o edirdi. Təəssüf ki, aramızdan tez getdi
("Əli mənim buramdadır" deyib, əlini ürəyinin başına qoyur).

O, qardaş idi, dost idi, çətinlə dayaqım idi...

(Qəhərlənir) Qrup yoldaşı Arif: İmtahan vaxtı idi.

Əli ilə eyni vaxtda biletlər çəkib yaxın masalarda oturduq.

Mənə düşən sualların cavabını yaxşı bilmirdim.

Biletə baxıb döyüklə-döyüklə qalmışdım. Əli bunu hiss etdi.

O, öz biletinin üzünü mənim görəcək tərzdə çevirib başı ilə

"gə dəyişək" işarəsini verdi.

Dəyişdik. Əlinin bu jestinin hesabına mən imtahandan kəsilmədim.

Bunu heç vaxt unutmam... (gözləri dolur) Heyif Əlidən!

Qrup yoldaşı Ağamurad: Birinci kursun tələbəsi idik.

Tez-tez futbola gedərdik. İlk dəfə futbola gedəndə heç bir-birimizi
yaxşı tanımırıq. "Qapıçı kim olsun?" deyərək seçim edəndə, Əli deyir ki,
qapıçı mən olum. Düzü, biz tərəddüd etdik. Güldük... Əlinin boyu balaca idi.

Düşündük ki, bu balaca oğlandan nə qapıçı olar. Amma o, təkid etdi.

Oyunun sonuna qədər Əli qapıdan 1 top da keçməyə qoymadı.

Sən demə, bu əsl futbolçu imiş.

Oyunun sonunda hamımız əvvəlki halımızı yadımıza salıb gülüşürdük.
Sonrakı oyunlar qapıçımız həmişə Əli oldu. Yenə əvvəlki vaxtlar olardı,

Əli qapıçı olardı... (gözləri yaşarır) Qrup yoldaşı Nazənin:

İmtahan vaxtı Əli hamının imtahandan çıxmasını gözləyirdi.

Hamıdan bir-bir vəziyyətini soruşurdu.

Ən axırıncı yoldaşımız imtahandan çıxana kimi gözləyib sonra gedirdi.

O qədər vəfalı idi. Heç birimiz onun itkisinə inanmırıq.

Qrup yoldaşı Sevinc: İmtahanlara bir hazırlanırdıq.

Əli bilmədiyini sualın cavabını mənədən soruşurdu, izah edərdim.

Səbrlə diqqətlə dinləyirdi.

Sona qədər heç sözümlə kəsməzdi.

Axırda başa düşmədiyini soruşardı. Bu xarakter təkəndə onda vardı.

Çox mədəni oğlan idi. Hamımızın sevimlisi idi.

Bu 4 ildə onun yüksəkdən səsinə eşitmədik, ondan hörmətsizlik görmədik.

Əli xüsusi Əli idi. Adı Əlihüseyn olsa da,

hamımız ona "Əli" deyirdik. Yeri cənnət olsun.

İş yoldaşı Günel: Xidmətə getməyə 2 gün qalmış dedi
“səni görmək istəyirəm, sənə surprizim var”.

Görüşdük. Dedi “bacı, gedirəm əsgərliyə”.

Kövrəldim, o isə “bəlkə şəhid oldum” deyib qəhqəhə çəkib gülür.
Mən çox pis oldum:– Nə oldu, yoxsa sən də anam kimi ağlayacaqsan?

– Getmə, pis oluram...– Gedənlər məndən əskikdir,
ya mən onlardan artıqam?

Sənin ad günündə verə bilmədiyim hədiyyəni gətirmişəm.

Öz sifarişimlə düzəltirdim ki, ürəyimcə olsun.

Bunu deyərək əlindəki qutunu açıb göstərdi.

Arıya, həm də kəpənəyə oxşar kulonlu boyunbağı idi.

Çox sevindim:– Əli, əziyyət çəkmisən,
mən səndən nəşə gözləmirdim ki...

– Bacı, o vaxt imkan olmadı almağa,
amma sənə verməmiş gedə bilməzdim.

Birdən olmaram, qayıda bilmərəm, mənəm səndə xatirəm qalsın.

Çox pis oldum, dedim “Əli, bir də elə danışma...” ...

Bu xəbəri eşidəndə bədənim titrədi.

Tez boyunbağını əlimə götürüb olanları yadıma salıb
hönkürtü ilə ağlamağa başladım.

Necə ağlamışamsa, səsinə o biri otaqdan gələn anamın yanımda
dayandığını belə hiss etməmişəm. Əli yadımdan bir an belə çıxmır.

Mən böyük və dəyərli bir insanı itirdim...

(əlləri ilə gözlərini silir və pəncərədən çölə baxır)

Əlinin istirahət günü idi. Biz isə işdə idik. Birdən Əlinin səsinə eşitdim.

Təəccübləndim. Çünki onun istirahət gününün öz planları olurdu.

Soruşdum ki, istirahət vaxtı sən işə gəlməzsən, xeyirdi?

Bildirdi ki, uşaqlarla görüşəcəyik bu tərəflərdə.

Dedim ,sizlə də salamlaşım.

Bir az keçmiş sağollaşıb getdi. 2 saat keçməmiş qayıtdı.

Niyə tez qayıtdığını soruşduqda danışdığını bildirdi.

Bir müddət sonra eyni vəziyyət təkrarlandı. Əli indi niyə qayıtdın?

Dedi ki, Günel, uşaqlar qəlyan çəkirlər, pivə içirlər.

Bu da mənlik deyil. Dedim ki, Əli sənə də istirahət lazımdır axı.

Dedi: “Günel, onlar başqa fikirlərli adamlardır, mən başqa.

Mən vaxtımı mənasız şeylərə itirmək istəmirəm.

Mənim öz planlarım var.”

Əlihüseynin anası Arzu xanımla iş yoldaşı

Günel arasındakı dialoqan bir parça:

– Əlinin özündən yaşda, imkanda, vəzifədə böyük dostları vardı?

– Bəli, böyükdən kiçiyə hamı onun xətrini istəyirdi.

Hətta 40 yaşında bir dostu vardı ki, onu mən də tanıyırdım.

O, hamı ilə söhbətləşə bilirdi. Hər insanla da yaxınlıq etməzdi.

Şəhid xəbərini eşidəndə sevdiyi qıza dedim:

Gülü, biz dəyərlilərimizdən birini itirdik,

neçə gün özümə gələ bilmədi

m, mənə verdiyi boyunbağıya baxıb hey ağlayırdım.

121448

00000000273746

10790005923 Kəha

İş yoldaşı Anar: İclas başlamamışdan əvvəl öz aramızda
həmişə deyirdik “Əli qalxacaq yenə, sözünü deyib oturacaq”.

İşdə onun heç kəslə problemi yox idi.

Özünə problem yaradan deyildi.

İşinin öhdəsindən çox yüksək səviyyədə gəlirdi.

Amma hər hansı yoldaşına qarşı ədalətsizlik olardısı,

işlə bağlı çətinlik görərdisə,

onu qalxıb rahat şəkildə müzakirəyə qoyardı.

Və haqlı şəkildə bildirdiyi fikirlərlə hamı razılaşardı.